Subota, 15.09.2012.g.

Prošlu nedjelju sam doživio jednu neugodnu ali prekrasnu duhovnu

situaciju. Nekome će to možda izgledati prepotentno ili nerazumljivo, no,

s Gospodinom neugodna situacija se u nama, tako se u meni, može

pretvoriti u duhovni rast i nove duhovne spoznaje, jednostavno u radost.

Tako je bilo te nedjelje, na večernjoj misi u našoj crkvi.

Gospodin me obdario darom čitanja, pa i glasom, tako da kada nešto na

glas čitam, drugima to zvuči dosta dobro.

Tako su mi mnogi kazali, kada sam sudjelovao u službi čitanja BOŽJE

RIJEČI na misi, da lijepo čitam.

Onda sam, kada su prestale jutarnje mise, to prestao činiti, jer su na

večernjoj misi čitali vjernici koji su to radili na tim župnim misama, vidio

sam da im to dosta znači, a ja nisam imao toliku potrebu za tim. Jer, sam

se prekrasno osjećao kada sam slušao BOŽJU RIJEČ, zatvorenih očiju.

Jer kada sam čitao, radi koncentracije na čitanje, često nisam znao ni

upamtio što sam točno pročitao.

I PRIMIJETIO SAM DA MI SE TIM POHVALAMA DRUGIH LJUDI

O MOJEM LIJEPOM ČITANJU BOŽJE RIJEČI, POČELA HRANITI

MOJA OHOLOST. PREVIŠE.

No, odlazeći na te večernje mise, uvijek sam došao prije, radi zajedničkog

moljenja KRUNICE.

Ima nekoliko žena koje to redovno čine i ja sam iz početka samo slušao i

ponavljao molitvu kada smo svi zajedno molili. Ali, nisam predvodio.

Pa su se dogodile situacije da neka od tih žena nije došla na misu pa je

poneka od njih nekad izmolila i dvije, tri desetice, jer nije bilo nikog tko

bi ju zamijenio.

I tako sam ja osjetio potrebu da se javim za predvođenje neke od

desetica KRUNICE.

Pa se tako znalo dogoditi da sam predvodio i po 4 desetice.

Imam jasan i jak glas, koji je odzvanjao crkvom, i meni, a i drugima je to

izgledalo lijepo. To sam shvatio po tome što se iz mojeg javljanja, više

nitko nije ubacio u predvođenje preostalih desetica KRUNICE.

Istina, kako sjedim u zadnjoj klupi u crkvi, ja sam uvijek vidio koje su

žene došle na misu od onih koje predvode molitve, pa kada su se one

izredale, javio sam se ja. Ponekad je ostala još jedna desetica, nekad

nijedna, a nekad dvije ili više.

I UVIJEK PRIJE BILO KAKVIH JAVNIH MOLITVI ILI ČITANJA

BOŽJE RIJEČI, JA U SEBI ZAMOLIM DUHA SVETOGA DA ME

VODI I NADAHNE U TOME MOLJENJU, ILI ČITANJU, KAKO BI

SE GOSPODIN PROSLAVIO.

I vrlo rijetko sam pogriješi u nekim riječima, ili u izgovoru ili naglasku

koje riječi.

I TAKO SE MOJA OHOLOST HRANILA.

OSJEĆAO SAM JU JA. STALNO JU IMAM,

STALNO MI SE POKAŽE NA DRUGI

NAČIN.

ZLI ZNA DA SAM TU SLAB I ČESTO MI

DOĐE U TAKVIM OBLICIMA, I

SITUACIJAMA, DA GA ODMAH NE

PREPOZNAM.

TAKO SE DOGODILO I PROŠLU NEDJELJU.

KRUNICU JE POČELA PREDVODITI, KAKO ČINI VRLO ČESTO,

NAŠA DRAGA SAKRISTANKA. I VIDIM DA NI JEDNA OD ONIH

ŽENA KOJE PREDVODE MOLJENJE, NIJE DOŠLA U CRKVU.

I VEĆ SAM SE U SEBI RADOVAO KAKO ĆU PREDVODITI 4

DESETICE KRUNICE.

JER SAM NEKAKO TO JAKO ZAVOLIO.

I KADA MOLIM "OČE NAŠ…",

POGLEDAM NA STROPU NOGE OD BOGA

OCA, više se ne vidi od tuda gdje ja stojim.

No, i to mi je potpuno dovoljno da imam

NJEGOVU sliku "pred očima".

A KADA MOLIM "ZDRAVO MARIJO…"

POGLEDAM NA KIP DJEVIČIN DESNO

IZNAD OLTARA.

KADA MOLIM RIJEČI "…PLOD UTROBE

TVOJE ISUS..." POGLEDAM NA KIP

GOSPODINA ISUSA LIJEVO IZNAD

OLTARA.

KADA MOLIM "SLAVA OCU I SINU I

DUHU SVETOMU" POGLEDAM NA NOGE

BOGA OCA NA KUPOLI IZNAD GLAVE,

NA KIP GOSPODINA ISUSA, I NA

VELIKOG DUHA SVETOGA U OBLIKU

GOLUBA RAŠIRENIH KRILA NACRTANOG

NA KUPOLI IZNAD OLTARA.

A MEĐUVREMENU, DOK OSTALI MOLE

DIO MOLITVI KOJE SVI MOLE, JA SAM

NAIZMJENIČNO "ŠETAO" POGLED PO

NAVEDENIM SLIKAMA I KIPOVIMA I

ZAHVALJIVAO NA SVEMU.

Tako sam se i sada radovao.

Ali, kroz sve to rasla je u meni oholost kako ja to lijepo i glasno molim,

kako će se to drugima dopasti.

I NARAVNO, POJAVILA SE U MENI

SAMODOPADNOST,

I TA O – H – O – L – O – S – T.

JA PA JA, JA PA JA I MOJE LIJEPO,

GLASNO MOLJENJE.

KOJE LI OHOLOSTI! KAKO LI SE SAMO

RAZVIJE NA BRZINU!

KAKO JU OVAJ ZLI ZNA SAMO

"NAHRANITI" U MENI!

No, zato je tu moj Gospodin, koji mi pošalje pomoć. I već sam naučio da

ta njegova pomoć ponekad i nije baš ono što bih očekivao.

Ali je takva da me točno nauči, "prodrma", točno mi pokaže gdje i kako

griješim.

Jer, kada sam ja čekao da draga sakristanka izmoli prvu deseticu

KRUNICE, naslađujući sw s tim kako ću ja nastaviti dalje moliti, UOPĆE

U TOJ SVOJOJ OHOLOSTI I SAMODOPADNOSTI, NISAM

OBRAĆAO PAŽNJU NA TO KOJE SE OTAJSTVO MOLI.

UOPĆE SAM SMETNUO S UMA DA JE NEDJELJA I DA SE MOLI

SLAVNO OTAJSTVO.

JA SAM BIO NA RADOSNOM OTAJSTVU. I KADA JE DRAGA

SAKRISTANKA ZAVRŠAVALA PRVU DESETICU, JA SAM SE VEĆ

PO OBIČAJU DIGAO I KRENUO S MOLITVOM DRUGE DESETICE.

PRVO MOLITVA "OČE NAŠ" A ONDA DESETICE.

A MOJ DRAGI ANĐEO ČUVAR

"VRISKAO" JE TU NEGDJE KRAJ MENE.

OSJETIO SAM JA DA SE NEŠTO

DOGAĐA, DA NEŠTO NIJE U REDU, ALI

ZBOG SVOJE OHOLOSTI I

SAMODOPADNOSTI NISAM BIO

KONCENTRIRAN NA TO ŠTO BI TO

BILO.

ISTINA, MALO SAM SE ZBUNIO I USPANIČIO KOD MOLITVE

"OČE NAŠ" KADA SE NISAM MOGAO ODMAH SJETITI KOJA

SADA DESETICA IDE.

A ZLI JE TO JAKO DOBRO PRATIO, PA ON JE I JAKO DOBRO

HRANIO MOJU OHOLOST I SAMODOPADNOST, TE MI JE

NEKAKO USADIO U MISLI DA JE PRVA DESETICA IZMOLJENA I

DA IDE SADA DRUGA, KADA DJEVICA MARIJA NOSI ZAČETOG

GOSPODINA ISUSA U POHODE ELIZABETI.

I KRENEM JA TAKO U MOLJENJE TE DESETICE.

I OSJETIO SAM JA DA SE NEŠTO DOGAĐA. POGLEDAO SAM PO

CRKVI. BILO NAS JE NEKIH 15-TAK VJERNIKA, ALI SE NITKO

NIJE OSVRNUO PREMA MENI. A NI BLIZU MENE NIJE BILO

NIKOGA TKO BI MI MOŽDA ŠAPNUO DA SAM ZAŠAO U KRIVO

OTAJSTVO.

IZMOLIM JA TRI MOLITVE OD PREDVIĐENIH DESET I NEKAKO

SHVATIM DA MOLIM KRIVU DESETICU.

ALI SE NIKAKO NE MOGU SJETITI

KOJA JE PRAVA DESETICA!

I ŠTO SAD, AKO SE I SJETIM, PA NEĆU SADA NAKON ŠESTE,

SEDME MOLITVE IZ JEDNE DESETICE, PRIJEĆI U NASTAVAK

MOLITVE IZ DRUGE DESETICE, ČAK IZ DRUGOG OTAJSTVA.

I TAKO ODLUČIM DA ĆU VEĆ, KADA SAM ZEZNUO U KRIVOJ

DESETICI, A SHVATIO SAM KOJA JE PRAVA DESETICA, OVU

IZMOLITI DO KRAJA PA ĆU NASTAVITI MOLITI PRAVU

DESETICU.

STVARNO SAM BIO JADAN I ZBUNJEN

A NAJVIŠE LJUTIT NA SAMOGA SEBE I

NA SVOJU OHOLOST.

TOLIKO SE TRUDIM BITI I OSTATI

PONIZAN I ONDA PADNEM KAO DA SE

NISAM NIŠTA TRUDIO!

I TEK TAMO U SEDMOJ, OSMOJ MOLITVI ONE KRIVE DESETICE,

VIDIM GORE KOD SAKRISTIJE KAKO SE "VRTI" NAŠA DRAGA

SAKRISTANKA JER JE ČULA DA PREDVODIM KRIVU DESETICU A

NIJE ZNALA KAKO DA ME UPOZORI JER JE DESETICA IŠLA

KRAJU.

PA JE JEDNOSTAVNO UZELA MIKROFON, I KADA SAM JA

ZAVRŠIO S TOM KRIVOM DESETICOM, NASTAVILA MOLITI

NASTAVNU DESETICU ALI PRAVOG, PRIPADAJUĆEG OTAJSTVA.

I TAKO MI JU JE BILO ŽAO JER JE

OČEKIVALA OD MENE POMOĆ U TOM

MOLJENJU I PREDVOĐENJU MOLITVE

KRUNICE. NAIME, TO JE NJEZINA

OBVEZA, I RADO TO ČINI, NO, IMA

DOSTA RAZNIH STVARI ZA UČINITI U

PRIPREMI MISNOG SLAVLJA, PA JOJ

JAKO DOBRO DOĐE DA DRUGI MOLE I

PREDVODE MOLITVE.

A JA PUF!!!, U KRIVU DESETICU, U

KRIVO OTAJSTVO, I UPORNO DO KRAJA.

KADA JE ONA PREUZELA PREDMOLJENJE DESETICE, JA SAM

SJEO, ZATVORIO OČI I MALO OSTAO U SVOJEM STIDU I

NELAGODI.

A ONDA SAM POČEO U SEBI SLAVITI I

ZAHVALJIVATI GOSPODINU ŠTO JE

DOZVOLIO ZLOME DA ME OVAKO KUŠA,

ŠTO SAM PAO NA TOJ KUŠNJI, ŠTO JE

SRUŠIO TU MOJU OHOLOST I

SAMODOPADNOST NA POD NAŠE CRKVE.

I ŠTO ME JE PONOVNO UČINIO

PONIZNIM, NIŠTAVNIM, MANJIM OD

MAKOVOG ZRNA.

ALI JA SAM BIO VESEO JER SAM SPOZNAO U SVEMU TOME

GOSPODNJU PRISUTNOST!

ON JE TU I ON ME VOLI! KAO OTAC

DIJETE KOJEMU DADNE POGRIJEŠITI

KAKO BI GA NAUČIO ONO ŠTO JE

PRAVO.

A JA SAM NAUČIO DA JE MOLITVA OD GOSPODINA I

NJEGOVA DUHA SVETOGA, DA SVAKU MOLITVU, KOJA JE

OBJAVLJENA ZA MOLJENJE NAMA LJUDIMA, MORAMO S

PAŽNJOM I U DUHU MOLITI, DA MORA IZLAZITI IZ NAŠEG

SRCA.

A TAJ DAN, TA MOLITVA, KOJU SAM JA MOLIO, NIJE BILA

TAKVA.

I SPOZNAVAJUĆI SVE TO, JA SE VIŠE NISAM JAVLJAO ZA

PREDVOĐENJE MOLITVE TU VEČER.

ŽELIO SAM SVE TO SRCEM, DUŠOM I UMOM SPOZNATI.

I UMJESTO SRAMA, SVE VIŠE SAM SE

POČEO DOBRO OSJEĆATI, NEKAKO

RADOSNO.

PRIJE BI UMRO OD SRAMA, A SADA

SAM BIO RADOSTAN.

TO MOŽE SAMO GOSPODIN!

A DRAGOJ SAKRISTANKI SAM SE DRUGI DAN IŠAO ISPRIČATI

ŠTO SAM JU STAVIO U TAKAV POLOŽAJ, ŠTO JE IMALA

DODATNIH BRIGA.

A ONA SE SAMO NASMIJALA I REKLA DA JE VIDJELA DA JU

NE GLEDAM PA JE MORALA REAGIRATI. I DA SE NEK NE

BRINEM, DA TO NIJE GRIJEH.

JA SAM SE SAMO NASMIJAO I REKAO DA ZNAM ALI DA MI JE

BILO NJE ŽAO.

I TAKO, BESKRAJNA TI ZAHVALA,

SLAVA I ČAST, PREDRAGI MOJ

GOSPODINE, ŠTO MI TAKO POKAZUJEŠ

KOLIKO ME VOLIŠ U SVIM MOJIM

GREŠKAMA.

ŠTO ME PONIŽAVANJEM UZDIŽEŠ!

ŠTO MI SRAM PRETVARAŠ U RADOST!

JER TI SI JEDINI SVEVIŠNJI, ISUSE

KRISTE, SA SVETIM DUHOM, U SLAVI

BOGA OCA!

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI.